

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MADDADDAM
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τέλος του κόσμου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Margaret Atwood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεodorής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© O. W. Toad Ltd., 2013

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: David et Myrtille/Arcangel Images, Dudarev
Mikhail – panbazil – Vichy Deal – Liliya Kulianionak/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014

ISBN 978-618-01-0517-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

*Για την οικογένειά μου
και για τον Λάρι Γκέινορ (1939-2010)*

Περιεχόμενα

*Η Τριλογία του Τέλους του Κόσμου:
Η Ιστορία ως Τώρα (13)*

ΑΥΓΟ

Η Ιστορία του Αυγού, και της Όρουξ και του Κρέικ, και του πώς έφτιαξαν τους Ανθρώπους και τα Ζώα· και του Χάους· και του Χιονάνθρωπου-του-Τζίμι· και του Βρομερού Κόκαλου και του ερχομού των Δύο Κακών (25)

ΣΚΟΙΝΙ

Σκοινί (31) • Πομπή (39) • Παπαρούνα (44)

ΛΑΣΠΟΣΠΙΤΟ

Πρωί (53) • Πρόγευμα (59) • Αιώρα (69) • Ιστορία (74)
• Επιστροφή στο Σπίτι (842)

ΕΝΑΕΡΙΑ ΑΡΚΤΟΒΟΗΘΕΙΑ

Η Ιστορία του πώς ο Ζεμπ χάθηκε στα Βουνά κι έφαγε την Αρκούδα (91) • Δουλειές με Γούνες (94) • Συντριβή (101)
• Προμήθειες (112) • Καταφύγιο (118)
• Μεγαλοπόδαρος (126) • Η Ιστορία του Ζεμπ και Ευχαριστώ και Καληνύχτα (138)

ΟΥΛΕΣ

Ουλές (143) • Βιο-λέτα (152) • Βλεφάρισμα (159)

Ο ΖΕΜΠ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Ζεμπ στο Σκοτάδι (167) • Η Ιστορία της Γέννησης του Ζεμπ (171) • ΠετροΕλαιόπαιδα (175) • Τα Χέρια του Σιλίζι (186) • Συνεργοί στην Κλοπή (198) • Βαθύτερα στις Χαβούζες (208)

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΥ

Λουλουδάτο Σεντόνι (217) • Γυναικεία Είδη (224) • Η Πρόοδος του Χιονάνθρωπου (233) • Το Ειδύλλιο του Ντραγκστορ (243) • Ξεβοτάνισμα (253)

ΥΠΕΡΙΩΔΗΣ ΦΑΚΟΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Η Ιστορία του Ζεμπ και του Γαμάτο (261) • Πλωτός Κόσμος (264) • Χακαρείο (276) • Κρύο Πιάτο (286) • Υπεριώδης Φακός Κεφαλής (297) • Εντερικά Παράσιτα, το Παιχνίδι (308)

ΟΣΤΕΪΝΗ ΣΠΗΛΙΑ

Καλλιγραφία (321) • Σμήνος (326) • Οστέινη Σπηλιά (338) • Μωρά (347)

ΦΟΡΕΑΣ

Η Ιστορία του Πώς Γεννήθηκε ο Κρέικ (359) • Ο Νεαρός Κρέικ (366) • Επίθεση Γκρομπ (379) • Φορέας (385) • Φολίδες και Ουρές (391) • Η Ιστορία του Ζεμπ και των Φιδίσιαων Γυναικών (404)

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Γκουρού (411) • Γουρουνάκι (419) • Λογοτριβή (428) •
Βραδυπορία (435) • Φρούριο ΈναΝέοΕσού (443)

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΥΘΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΚΗ

Η Ιστορία των Δύο Αυγών και της Σκέψης (453) • Μαύρα
Γυαλιά (458) • Κικτέιλ (468) • Μους Σμέουρου (479) •
Το Τρένο για την Κρυοθαυματουργική (491) • Φωτοβόλα
Τριαντάφυλλα (501) • Βραχοταρατσόκηπος (515)

ΚΕΛΥΦΟΣ

Προσκλητήριο (531) • Έξοδος (540) • Κέλυφος (551) •
Η Ιστορία της Μάχης (559)

ΦΑΣΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Δίκη (573) • Ταφικά Έθιμα (580) • Φάσεις Σελήνης (586)

ΒΙΒΛΙΟ

Βιβλίο (597) • Η Ιστορία της Τόμπι (601)

Ευχαριστίες (606)

Η Τριλογία του *Τέλους του Κόσμου*: Η Ιστορία ως Τώρα

Τα δύο πρώτα βιβλία της Τριλογίας είναι τα *Όρυξ και Κρέικ* και *Η Χρονιά της Πλημμύρας*. Το *Τέλος του Κόσμου* είναι το τρίτο βιβλίο.

Όρυξ και Κρέικ

Στην αρχή της ιστορίας, ο Χιονάνθρωπος ζει σ' ένα δέντρο κοντά στην ακτή. Πιστεύει ότι είναι το τελευταίο εναπομείναν ανθρώπινο ον μετά απ' τη φονική πανδημία που έχει πλήξει τον πλανήτη. Σε κοντινή απόσταση απ' το δέντρο του Χιονάνθρωπου ζουν τα Παιδιά του Κρέικ, καλοκάγαθα ανθρωποειδή που έχει δημιουργήσει με εξελιγμένες μεθόδους βιοτεχνολογίας ο μεγαλοφυής Κρέικ, κάποτε καλύτερος φίλος του Χιονάνθρωπου και αντίζηλός του στη διεκδίκηση της καρδιάς της λατρεμένης του, πανέμορφης και αινιγματικής Όρυξ.

Οι Κρεϊκάνθρωποι είναι απαλλαγμένοι απ' το συναίσθημα της ερωτικής αντιζηλίας, απ' την απληστία, τον ρουχισμό και την ανάγκη για εντομοαπωθητικά και ζωική πρωτεΐνη – από όλους εκείνους τους παράγοντες τους οποίους ο Κρέικ θεωρούσε υπεύθυνους όχι μόνο για τη δυστυχία του ανθρώπινου γένους, αλλά και για την εξαχρείωση του πλανήτη. Οι Κρεϊκάνθρωποι ζευγαρώνουν εποχιακά, όταν κάποια μέρη του σώματός τους παίρνουν μια βαθυγάλανη απόχρωση. Ο Κρέικ

είχε προσπαθήσει να τους απαλλάξει επίσης απ' τη συμβολική σκέψη και τη μουσική, εκείνοι όμως ανέπτυξαν το τραγούδι, μ' ένα εντελώς δικό τους, απόκοσμο στυλ, και μία θρησκεία, με τον Κρείκ στον ρόλο του δημιουργού τους, την Όρϋξ σ' εκείνον της αφέντρας και προστάτιδας των ζώων και τον Χιονάνθρωπο ως τον απρόθυμο προφήτη των δύο προηγούμενων. Ήταν αυτός ο τελευταίος που οδήγησε τους Κρεϊκανθρώπους έξω απ' τον Θόλο του Ζαραδεΐσου –του παραδείσου υψηλής τεχνολογίας μέσα στον οποίο δημιουργήθηκαν–, και στο τωρινό τους σπίτι, κοντά στον ωκεανό.

Στην προ-πανδημίας εποχή, ο Χιονάνθρωπος ήταν ο Τζίμι. Ο κόσμος του μοιραζόταν ανάμεσα στα Συγκροτήματα –οχυρωμένες Πολυεθνικές μέσα στις οποίες ζούσε κι εργαζόταν η τεχνοκρατική ελίτ που έλεγχε την κοινωνία μέσω του συλλογικού οργάνου ασφαλείας, του Σώματος Πτωμάτων– και στις Χαβούζες έξω απ' τα τείχη των Συγκροτημάτων, όπου η υπόλοιπη κοινωνία ζούσε, κατανάλωνε και σκάρωνε κομπίνες στις φτωχογειτονιές, στα εμπορικά κέντρα και στα προάστιά της.

Ο Τζίμι είχε περάσει την πρώτη παιδική του ηλικία στις Φάρμες Οργανικής ΑΕ, όπου ο πατέρας του εργαζόταν πάνω στην τελειοποίηση των οργανόχοιρων – διαγενετικών γουρουνιών με ανθρώπινα όργανα, όπως οι νεφροί και ο εγκεφαλικός ιστός, σχεδιασμένα αποκλειστικά για τις μεταμοσχεύσεις. Αργότερα, ο πατέρας του μεταφέρθηκε στη ΒιοΜέντ, μία πολυεθνική που δραστηριοποιούνταν στον χώρο της υγείας και της φυσικής κατάστασης. Ήταν στο Γυμνάσιο και Λύκειο της ΒιοΜέντ όπου ο έφηβος Τζίμι πρωτογνώρισε τον Κρείκ, γνωστό τότε ως Γκλενν. Οι δυο τους ανέπτυξαν δεσμούς παρακολούθοντας ιντερνετικό πορνό και παίζοντας περίπλοκα παιχνίδια στο Διαδίκτυο. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και ο Ολεθρώνιος, με διαχειριστή κάποιον με τη διαδικτυακή ταυτότητα Φρικό-

πλαστος: ο Αδάμ ο Πρωτόπλαστος ονόμασε τα ζώοντα ζώα, ο Αδάμ ο Φρικόπλαστος ονομάζει τα νεκρά. Τα δυο αγόρια μαθαίνουν να μπαίνουν στον ισότοπο του Φρικόπλαστου μέσω ενός δωματίου συζήτησης στο οποίο έχουν πρόσβαση μόνο οι Μεγάλοι Μάγιστροι του παιχνιδιού.

Ο Κρέικ και ο Τζίμι έχασαν επαφή όταν ο Κρέικ έγινε δεκτός στο πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενο Ινστιτούτο Γουότσον-Κρικ, ενώ ο Τζίμι, ανέκαθεν άνθρωπος των λέξεων, αναγκάστηκε να συμβιβαστεί με την ξεπεσμένη Ακαδημία ελευθέρων τεχνών Μάρθα Γκράχαμ. Παραδόξως, τόσο η μητέρα του Κρέικ όσο και ο πατριός του έχασαν τη ζωή τους από μια μυστηριώδη αρρώστια, η οποία διέλυσε κυριολεκτικά τα σώματά τους. Μετά, μια βιοτρομοκρατική ομάδα με την κωδική ονομασία Φρικόπλαστοι άρχισε να χρησιμοποιεί γενετικά τροποποιημένα ζώα και μικρόβια για να εξουδετερώσει το Σώμα Πτωμάτων και να πάρει τον έλεγχο των υποδομών.

Όταν ο Τζίμι και ο Κρέικ ξαναβρέθηκαν μετά από χρόνια, ο Κρέικ διηύθηγε ένα εργαστήριο υψηλής βιοτεχνολογίας με την ονομασία Θόλος του Ζαραδεΐσου, στους δοκιμαστικούς σωλήνες του οποίου δημιουργούσε τους Κρεϊκανθρώπους με τη μέθοδο του εναλλακτικού ματίσματος. Ταυτόχρονα τελειοποιούσε το Οργασμόλ Έξτρα, ένα χάπι που υποσχόταν σεξουαλική έκσταση, αντισύλληψη και παρατεταμένη νεότητα. Ο Τζίμι ανακάλυψε έκπληκτος ότι τα ονόματα των επιστημόνων του Ζαραδεΐσου ήταν πανομοιότυπα μ' εκείνα των χρηστών στο διαδικτυακό παιχνίδι του Ολεθρώνιου. Για την ακρίβεια, αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι ήταν οι Φρικόπλαστοι, οι βιοτρομοκράτες, με τους οποίους ο Κρέικ είχε έρθει σ' επαφή μέσω του δωματίου συζήτησης και στους οποίους είχε υποσχεθεί ασυλία με αντάλλαγμα ζωτικές για τον Ζαράδεϊσό του πληροφορίες. Το Οργασμόλ Έξτρα, όμως, περιείχε ένα μυ-

στικό συστατικό, και το λανσάρισμά του στην αγορά συνέπεσε με την απαρχή της πανδημίας που εξαφάνισε από προσώπου γης το ανθρωπινό γένος. Στο χάος που ακολούθησε, τόσο η Όρουξ όσο και ο Κρέικ έχασαν τη ζωή τους, αφήνοντας τον Τζίμι μόνο με τους Κρεϊκανθρώπους.

Τώρα, στοιχειωμένος απ' τις αναμνήσεις της νεκρής Όρουξ και του πανούργου Κρέικ και αναζητώντας απεγνωσμένα τρόπους επιβίωσης, άρρωστος και τυραννισμένος απ' τις ενοχές, ο Χιονάνθρωπος φτάνει πεζοπορώντας ως τον Θόλο του Ζα-ραδεΐσου, αναζητώντας τα όπλα και τις προμήθειες που γνωρίζει ότι υπάρχουν εκεί. Καθοδόν αντιμετωπίζει την απειλή γενετικά τροποποιημένων ζώων, όπως οι αιμοδιψείς λυκύνες και οι γιγάντιοι οργανόχοιροι, όντα παμπόνηρα χάρη στον ανθρωπινό εγκεφαλικό ιστό τους.

Το Όρουξ και Κρέικ τελειώνει με τον Χιονάνθρωπο ν' ανακαλύπτει άλλους τρεις επιζήσαντες. Τι πρέπει να κάνει; Να προσχωρήσει στην ομάδα τους, εγκαταλείποντας τους Κρεϊκανθρώπους; Ή μήπως πρέπει, γνωρίζοντας τις καταστροφικές τάσεις του είδους του, να τους σκοτώσει; Το τέλος του Όρουξ και Κρέικ βρίσκει τον Χιονάνθρωπο να προσπαθεί να καταλήξει σε μια απόφαση.

Η Χρονιά της Πλημμύρας

Η Χρονιά της Πλημμύρας διαδραματίζεται τα ίδια χρόνια με το Όρουξ και Κρέικ, όχι όμως στα Συγκροτήματα, αλλά στις Χαβούζες, εκτός των τειχών τους. Η ιστορία ακολουθεί την πορεία των Κηπουρών του Θεού, μιας οικολογικής θρησκείας με ιδρυτή τον Αδάμ-Ένα. Οι ηγέτες της, οι Αδάμ και οι Εύες, διδάσκουν τη σύγκλιση της Φύσης με τις Γραφές, την αγάπη

για όλα τα πλάσματα, τους κινδύνους της τεχνολογίας, τη μοχθηρία του Σώματος Πτωμάτων, την αποφυγή της βίας, τη μελισσοκομία και την καλλιέργεια λαχανικών στις ταράτσες των χαμόσπιτων στις Χαβούζες.

Η ιστορία αρχίζει στο παρόν, στο Έτος Είκοσι Πέντε των Κηπουρών, τη χρονιά της Άνυδρης Πλημμύρας, όπως αποκαλούν την πανδημία οι Κηπουροί. Με σύμμαχο μια απαρχαιωμένη καρραμπίνα, η Τόμπι μένει οχυρωμένη στο σπα της ΈναΝέοΕσύ, παρακολουθώντας και ελπίζοντας στην εμφάνιση άλλων επιζώντων – και ειδικά του Ζεμπ, του δαιμόνιου πρώην Κηπουρού του Θεού με τον οποίο είναι κρυφά ερωτευμένη. Παραβιάζοντας τους κώδικες των Κηπουρών, πυροβολεί έναν απ' τους οργανόχοιρους που επιδράμει στον κήπο της κουζίνας της. Μια μέρα, εποπτεύοντας, βλέπει στο βάθος του οπτικού της πεδίου μία πομπή γυμνών ανθρώπων με επικεφαλής έναν κουρελιάρη γενειοφόρο άντρα. Μη γνωρίζοντας τίποτα για τον Χιονάνθρωπο και τους Κρεϊκανθρώπους, η Τόμπι θεωρεί το όλο συμβάν ως παραίσθηση.

Στο μεταξύ, η νεαρή Ρεν είναι κλειδωμένη στην καραντίνα του Φολίδες και Ουρές, του στριπτιζάδικου στο οποίο εργάζεται. Λίγο πριν ενσκήψει η πανδημία, το κλαμπ είχε δεχτεί την επίθεση των Πονοσφαιριστών – απανθρωποποιημένων κρατουμένων του Σώματος Πτωμάτων, οι οποίοι αφήνονταν ελεύθεροι αν κατόρθωναν να επιβιώσουν μίας σειράς ανατριχιαστικά βάνουσιων αναμετρήσεων στα Γήπεδα του Πονοσφαίρου. Η Ρεν ξέρει ότι θα πεθάνει από αιτία, εκτός κι αν η παιδική της φίλη, η Αμάντα, μπορέσει να έρθει και ν' ανοίξει τη σφραγισμένη πόρτα.

Πολύ πριν απ' αυτό, την Τόμπι είχαν σώσει απ' τον Μπλάνκο, τον ανηλεή Πονοσφαιριστή και αφεντικό της στην καντίνα με τα αηδιαστικά ΜυστικάΜπέργκερ, οι Κηπουροί του

Θεού. Η Τόμπι εκπαιδεύτηκε κι έγινε Εύα, με ειδίκευση στα μανιτάρια, στις μέλισσες και στα οργανικά φάρμακα. Η δασκάλα της, η ηλικιωμένη Πιλάρ –η οποία, όπως και πολλοί άλλοι Κηπουροί, είναι βιοεπιστήμων που κατάφερε να δραπέτεύσει απ' το Συγκρότημα της Πολυεθνικής για την οποία εργαζόταν–, εξακολουθεί να επικοινωνεί μυστικά με πληροφοριοδότες στα Συγκροτήματα, συμπεριλαμβανομένου του έφηβου Κρέικ.

Η Ρεν ήταν μία απ' τις μαθήτριες της Τόμπι στους Κηπουρούς, μαζί με την Αμάντα, ένα σκληρό αλλά χαρισματικό κορίτσι της Χαβούζας. Η μητέρα της Ρεν, η Λουσέρν, το είχε σκάσει απ' το Συγκρότημα της ΒιοΜέντ με τον Ζεμπ, αλλά, αγανακτισμένη απ' την ανικανότητά του για δέσμευση, απέδρασε απ' τους Κηπουρούς κι επέστρεψε στη ΒιοΜέντ όταν η Ρεν ήταν δεκατριών χρόνων. Ο έφηβος Τζίμι είχε αποπλανήσει τη Ρεν, αλλά μετά την είχε παρατήσει. Εντέλει, η Ρεν αποφάσισε να βγάλει το ψωμί της χορεύοντας στο Φολίδες και Ουρές, επιλογή που ήταν και η καλύτερη απ' τις διαθέσιμες.

Διαφωνώντας σε ζητήματα τακτικής, ο Ζεμπ και οι υποστηρικτές του διαχωρίζουν τη θέση τους απ' τους ειρηνιστές Κηπουρούς του Αδάμ και αποχωρούν για να εμπλακούν σε μία ανοιχτή βιοτρομοκρατική αντιπαράθεση με τις Πολυεθνικές, χρησιμοποιώντας το δωμάτιο συζήτησης του Φρικόπλαστου ως σημείο συνάντησης. Οι εναπομείναντες Κηπουροί, αναγκασμένοι πλέον να κρύβονται απ' τους του Σώματος Πτωμάτων, συνεχίζουν να προετοιμάζονται για την Άνυδρη Πλημμύρα.

Στο παρόν, Έτος Είκοσι Πέντε, η Αμάντα φτάνει στο Φολίδες και Ουρές και καταφέρει ν' απελευθερώσει τη Ρεν. Καθώς το γιορτάζουν, καταφθάνουν τρεις απ' τους Κηπουρούς φίλους τους –ο Σάκλετον, ο Ποιμένας και ο Όουτς–, κνηγημένοι απ' τον Μπλάνκο και άλλους δύο Πονοσφαιρι-

στές. Οι πέντε νέοι δραπετεύουν, στον δρόμο όμως η Ρεν και η Αμάντα πέφτουν θύματα βιασμού, η Αμάντα απαγάγεται και ο Όουτς δολοφονείται.

Η Ρεν καταφέρνει να φτάσει στο σπα της ΈναΝέοΕσού, όπου η Τόμπι τη φροντίζει ωστόσο αναρρώσει. Όταν γίνει αυτό, οι δυο τους βάζουν σκοπό να βρουν και να πάρουν πίσω την Αμάντα. Αφού κατορθώνουν ν' αποκρούσουν αφηγιασμένους οργανόχοιρους, καθώς και τον ανηλεή, βάνουσο Μπλάνκο, βρίσκουν μια ομάδα από επιζήσαντες που ζουν σ' ένα λασπόσπιτο. Ο Ζεμπ είναι εκεί, με την ομάδα του των Φρικόπλαστων· το ίδιο και μια χούφτα πρώην Κηπουροί. Όλοι πιστεύουν ότι ο Αδάμ Ένα πρέπει να έχει επιζήσει και τον αναζητούν.

Η Τόμπι και η Ρεν ξεκινούν για την επικίνδυνη αποστολή της απελευθέρωσης της Αμάντα απ' τους Πονοσφαιριστές απαγωγείς της. Στην ακτή πέφτουν πάνω στον καταυλισμό μιας παράξενης φυλής ανθρωποειδών με εν μέρει βαθυγάλανα σώματα· από αυτούς μαθαίνουν ότι στην περιοχή κυκλοφορούν τρεις άνθρωποι, δύο άντρες και μία γυναίκα. Θεωρώντας ότι πρόκειται για την Αμάντα και τους Πονοσφαιριστές απαγωγείς της, η Τόμπι και η Ρεν τους ανακαλύπτουν ακριβώς τη στιγμή που ο Χιονάνθρωπος –ο οποίος βρίσκεται σε παραλήρημα απ' τον πυρετό που έχει προκληθεί λόγω μιας άσχημης μόλυνσης στο πόδι του– ετοιμάζεται να τους πυροβολήσει με το αεριοβόλο του, ένα απ' τα όπλα του Ζαραδείσου.

Το δεύτερο μέρος της τριλογίας τελειώνει με τους Πονοσφαιριστές δεμένους σ' ένα δέντρο και τη Ρεν να περιθάλλει την κακοποιημένη Αμάντα και τον εμπύρετο Χιονάνθρωπο. Καθώς η Τόμπι συμμετέχει στο γεύμα συγχώρεσης της γιορτής της Αγίας Ιουλίας σερβίροντας σε όλους σουπια, τα γαλαζωπά Παιδιά του Κρέικ τους πλησιάζουν στην ακτή τραγουδώντας το παράξενο, απόκοσμο τραγούδι τους.

Το Τέλος του Κόσμου

Αυγό

Η Ιστορία του Αυγού, και της Όρουξ και του Κρέικ, και του πώς έφτιαξαν τους Ανθρώπους και τα Ζώα και του Χάους και του Χιονάνθρωπου-του-Τζίμι και του Βρομερού Κόκαλου και του ερχομού των Δύο Κακών

Στην αρχή, ζούσατε μέσα στο Αυγό. Εκεί σας έφτιαξε ο Κρέικ.

Ναι, ο καλός, αγαθός Κρέικ. Πάψτε, σας παρακαλώ, να τραγουδάτε αλλιώς δε θα συνεχίσω την ιστορία.

Το Αυγό ήταν μεγάλο και στρογγυλό και άσπρο, σαν μισή φούσκα, και είχε μέσα δέντρα με φύλλα και γρασίδι και μούρα. Όλα αυτά που σας αρέσει να τρώτε.

Ναι, έβρεχε μέσα στο Αυγό.

Όχι, δεν είχε βροντές.

Επειδή ο Κρέικ δεν ήθελε βροντές μέσα στο Αυγό.

Και παντού γύρω απ' το Αυγό υπήρχε το χάος, με πολλούς, πολλούς ανθρώπους που δεν ήταν όπως εσείς.

Γιατί είχαν ένα επιπλέον δέρμα. Αυτό το δέρμα ονομάζεται ρούχα. Ναι, σαν τα δικά μου.

Και πολλοί απ' αυτούς ήταν κακοί άνθρωποι, που έκαναν βάνουσα και τρομερά πράγματα ο ένας στον άλλον, και στα ζώα επίσης. Πράγματα όπως... Δε χρειάζεται να μιλήσουμε γι' αυτά τώρα.

Και η Όρουξ λυπόταν πάρα πολύ γι' αυτό, γιατί τα ζώα ήταν τα Παιδιά της. Και ο Κρέικ λυπόταν, επειδή λυπόταν η Όρουξ.

Και το χάος ήταν παντού έξω απ' το Αυγό. Αλλά μέσα στο Αυγό δεν υπήρχε χάος. Εκεί υπήρχε γαλήνη.

Και η Όρουξ ερχόταν κάθε μέρα για να σας διδάξει. Σας δίδαξε τι να τρώτε, πώς ν' ανάβετε φωτιά, σας δίδαξε για τα ζώα, τα Παιδιά της. Σας δίδαξε να γουργουρίζετε όταν κάποιος αρρωσταίνει ή πληγώνεται. Και ο Κρέικ σας πρόσεχε.

Ναι, ο καλός, αγαθός Κρέικ. Σας παρακαλώ, πάψτε να τραγουδάτε. Δε χρειάζεται να τραγουδάτε κάθε φορά. Είμαι σίγουρος ότι του Κρέικ του αρέσει, αλλά του αρέσει κι αυτή η ιστορία επίσης, και θέλει ν' ακούσει την υπόλοιπη.

Μετά, μια μέρα, ο Κρέικ ξεφορτώθηκε το χάος και τους μοχθηρούς ανθρώπους για να κάνει την Όρουξ ευτυχισμένη, και για να καθαρίσει έναν τόπο για λογαριασμό σας. Για να πάτε να ζήσετε εκεί.

Ναι, αυτό έκανε τα πάντα να μυρίζουν άσχημα για λίγο.

Κι ύστερα ο Κρέικ πήγε στον δικό του τόπο, στον ουρανό, και η Όρουξ πήγε μαζί του.

Δεν ξέρω γιατί πήγαν. Πρέπει να είχαν καλό λόγο. Και άφησαν τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι να σας φροντίζει, κι αυτός σας έφερε στην ακροθαλασσιά. Και τις Μέρες του Ψαριού πιάνετε ένα ψάρι για εκείνον, κι αυτός το έτρωγε.

Ξέρω ότι εσείς δε θα τρώγατε ποτέ ψάρι, αλλά ο Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι είναι διαφορετικός.

Επειδή πρέπει να τρώει ψάρι, αλλιώς θ' αρρωστήσει πολύ.

Επειδή έτσι είναι φτιαγμένος.

Μετά, μια μέρα, ο Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι πήγε να δει τον Κρέικ. Κι όταν γύρισε, είχε αυτό το τραύμα στο πόδι. Κι εσείς γουργουρίσατε από πάνω του, αλλά δεν καλυτέρευε.

Και μετά ήρθαν οι δύο κακοί. Αυτοί είχαν ξεμείνει απ' το χάος.

Δεν ξέρω γιατί ο Κρέικ δεν τους καθάρισε. Ίσως κρύβο-

νταν κάτω από κανέναν θάμνο και δεν τους είδε. Αλλά αυτοί οι δυο έπιασαν την Αμάντα και της έκαναν βάνουσα και τρομερά πράγματα.

Δε χρειάζεται να μιλήσουμε γι' αυτά τώρα.

Και ο Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι προσπάθησε να τους σταματήσει. Και μετά ήρθα εγώ, και η Ρεν, και πιάσαμε τους δύο κακούς και τους δέσαμε με σκοινί σ' ένα δέντρο. Μετά καθίσαμε γύρω απ' τη φωτιά και φάγαμε σούπα. Ο Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι έφαγε σούπα, και η Ρεν, και η Αμάντα. Ακόμα και οι δύο κακοί έφαγαν σούπα.

Ναι, υπήρχε ένα κόκαλο στη σούπα. Ναι, το κόκαλο ήταν βρομερό.

Το ξέρω ότι δεν τα τρώτε τα βρομερά κόκαλα. Αλλά αρέσουν σε πολλά απ' τα Παιδιά της Όρουξ. Οι λυγγογαλές τα τρώνε, και τα ρακουνάβια, και οι αμνολέοντες. Όλα τους τρώνε βρομερά κόκαλα. Και οι αρκούδες τα τρώνε.

Θα σας πω άλλη φορά τι είναι αρκούδα.

Δε χρειάζεται να μιλήσουμε άλλο για τα βρομερά κόκαλα. Όχι τώρα.

Και καθώς έτρωγαν όλοι τη σούπα, ήρθατε εσείς με τους δαυλούς σας, γιατί θέλατε να βοηθήσετε τον Χιονάνθρωπον-Τζίμι, εξαιτίας του πληγωμένου ποδιού του. Κι επειδή καταλάβατε ότι υπήρχαν κάποιες γυναίκες που ήταν γαλάζιες και θέλατε να ζευγαρώσετε μαζί τους.

Δεν καταλάβατε γιατί οι κακοί ήταν κακοί, και γιατί είχαν μαζί τους σκοινί. Δε φταίτε εσείς που έφυγαν τρέχοντας στο δάσος. Μην κλαίτε.

Ναι, ο Κρέικ πρέπει να έχει θυμώσει πολύ με τους κακούς. Ίσως στείλει καμιά βροντή.

Ναι, ο καλός, αγαθός Κρέικ.

Πάψτε, σας παρακαλώ, να τραγουδάτε.

Σκοινί

Σκοινί

Σχετικά με τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς –τα γεγονότα που απελευθέρωσαν ξανά την κακία στον κόσμο–, η Τόμπι έφτιαξε αργότερα δύο ιστορίες. Η πρώτη ήταν αυτή που διηγούνταν στα Παιδιά του Κρέικ, και είχε καλό τέλος, ή, τουλάχιστον, όσο καλό μπορούσε η Τόμπι να μηχανευτεί. Η δεύτερη, που τη φυλούσε για τον εαυτό της, δεν ήταν και τόσο ωραία. Είχε να κάνει εν μέρει με τη δική της ανοησία, την απαράδεκτη έλλειψη εγρήγορσης που είχε επιδείξει, αλλά και με την ταχύτητα. Όλα είχαν γίνει απίστευτα γρήγορα.

Ήταν κουρασμένη, φυσικά· η αδρεναλίνη της πρέπει να είχε πιάσει πάτο. Στο κάτω κάτω, δύο ολόκληρες μέρες τα είχε δώσει όλα, σε συνθήκες υψηλού στρες και με ελάχιστη τροφή.

Την προηγουμένη είχαν αφήσει με τη Ρεν την ασφάλεια του λασπόσπιτου, του καταυλισμού των Φρικόπλαστων όπου είχαν καταφύγει όσοι λίγοι επέζησαν της πανδημίας που είχε αφανίσει από προσώπου γης το ανθρώπινο γένος. Ακολούθησαν τα ίχνη της καλύτερης φίλης της Ρεν, της Αμάντα, και τελικά κατόρθωσαν να τη βρουν την κρίσιμη στιγμή, όταν οι δύο Πονοσφαιριστές που την κακοποιούσαν σεξουαλικά ετοιμάζονταν να της δώσουν τη χαριστική βολή. Η Τόμπι ήξερε πώς φέρονταν αυτοί οι άντρες: πριν ενταχθεί στους Κηπουρούς του Θεού, είχε κινδυνέψει να χάσει τη ζωή της στα χέρια ενός τέτοιου. Το μυαλό όσων κατάφεραν να επιζήσουν μίας αναμέτρησης στα γήπεδα του Πονοσφαίρου υποβιβαζόταν στο επίπεδο ερπετού. Το σεξ μέχρι τελικής πτώσεως ήταν

η ειδικότητά τους – όταν τελείωναν, γινόσουν έδεσμα στο τραπέζι τους. Είχαν ιδιαίτερη προτίμηση στα νεφρά.

Κρυμμένες στους θάμνους, η Τόμπι και η Ρεν παρακολουθούσαν τους Πονοσφαιριστές να μαλώνουν για το πώς θα μοίραζαν το ρακουνάβι που έτρωγαν, και για το αν έπρεπε να επιτεθούν ή όχι στους Κρεϊκανθρώπους, και για το τι θα έκαναν την Αμάντα. Η Ρεν είχε τρελαθεί απ' τον φόβο της· η Τόμπι ευχόταν να μη λιποθυμήσει, δεν μπορούσε όμως να ασχοληθεί με την ψυχολογική κατάσταση της Ρεν τη στιγμή που η ίδια προσπαθούσε να μαζέψει το κουράγιο της για να πυροβολήσει. Ποιον να πυροβολούσε πρώτα, τον γενειοφόρο ή τον κοντοκουρεμένο; Θα προλάβαινε ο άλλος ν' αρπάξει το αεριοβόλο και να ρίξει; Η Αμάντα δε θα μπορούσε να βοηθήσει, ούτε καν να τρέξει: της είχαν περάσει ένα σκοινί γύρω απ' τον λαιμό, και η άκρη της θηλιάς ήταν δεμένη στο πόδι του γενειοφόρου. Μια λάθος κίνηση απ' την Τόμπι και η Αμάντα θα πέθαινε.

Μετά, ένας παράξενος άντρας βγήκε παραπατώντας από τους θάμνους, με εγκαύματα απ' τον ήλιο, γεμάτος πληγές και γυμνός, σφίγγοντας ένα αεριοβόλο στο χέρι, και παραλίγο να τους γαζώσει όλους, συμπεριλαμβανομένης της Αμάντα. Τότε όμως η Ρεν ούρλιαξε κι έτρεξε στο ξέφωτο, κι αυτό ήταν αρκετό για να του αποσπάσει την προσοχή. Η Τόμπι είχε βγει κι εκείνη, σημαδεύοντας με την καρραμπίνα της· η Αμάντα κατάφερε ν' απελευθερωθεί· και οι Πονοσφαιριστές καθυποτάχτηκαν με μερικές κλοτσιές στα καλάμια και τη βοήθεια μιας μεγάλης πέτρας, κι ύστερα βρέθηκαν δεμένοι στο δέντρο με το ίδιο τους το σκοινί και με λωρίδες απ' τη ροζ ολόσωμη αντηλιακή φόρμα του ΈναΝέοΕσύ που φορούσε η Τόμπι.

Η Ρεν ασχολήθηκε με την Αμάντα, που κατά πάσα πιθανότητα βρισκόταν σε κατάσταση σοκ, καθώς και με τον πλη-

γιασμένο γυμνό άντρα, τον οποίο αποκαλούσε Τζίμι. Τον τύλιξε με ό,τι είχε μείνει απ' την ολόσωμη φόρμα, μιλώντας του τρυφερά, όπως θα μιλούσε σ' έναν παλιό εραστή της.

Τώρα που τα πράγματα είχαν ηρεμήσει, η Τόμπι ένιωσε ότι μπορούσε να χαλαρώσει. Ξαναβρήκε την ισορροπία της με μια άσκηση αναπνοής των Κηπουρών, συγχρονίζοντάς την με τον παρηγορητικό ρυθμό των κυμάτων που έσκαγαν εκεί κοντά – *πλιτς πλατς, πλιτς πλατς* – μέχρι οι παλμοί της καρδιάς της να επιστρέψουν στο φυσιολογικό. Μετά μαγειρεύε μια σούπα.

Και μετά είχε βγει το φεγγάρι.

Η ανατέλλουσα σελήνη σηματοδοτούσε την έναρξη μίας απ' τις θρησκευτικές γιορτές των Κηπουρών του Θεού, τη Γιορτή της Αγίας Ιουλίας και Όλων των Ψυχών: ήταν ο πανηγυρισμός της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Θεού προς όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας. *Ο Θεός κρατάει το σύμπαν στη χούφτα Του, όπως μας δίξαξε πριν από τόσο καιρό με το μυστικιστικό όραμά της η Αγία Ιουλία. Η συγχώρεση πρέπει να προσφερθεί, η αγάπη και η φροντίδα προς τον πλησίον να γίνουν πράξη, οι κύκλοι πρέπει να μείνουν αδιάσπαστοι. Όλων των Ψυχών σημαίνει όλων, ό,τι κι αν έχουν κάνει. Έστω, απ' την ανατολή έως τη δύση της σελήνης.*

Απαξ οι Κηπουροί, Αδάμ και οι Εύες, σε δίδασκαν κάτι, αυτό το κάτι έμενε βαθιά ριζωμένο μέσα σου. Ήταν πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο για την Τόμπι να σκοτώσει τους Πονοσφαιριστές εκείνο το συγκεκριμένο βράδυ – να τους σφαγιάσει εν ψυχρώ, έτσι δεμένους πισθάγκωνα στο δέντρο.

Το δέσιμο το είχαν αναλάβει η Αμάντα με τη Ρεν. Συμμαθήτριες στο σχολείο των Κηπουρών, είχαν κάνει αμέτρη-

τες χειροτεχνίες με ανακυκλωμένα υλικά, και ήταν έμπειρες στους κόμπους. Όταν τελείωσαν, οι τύποι θύμιζαν μακρομέ.

Εκείνο το ευλογημένο βράδυ της Αγίας Ιουλίας η Τόμπι είχε αφήσει παράμερα τον οπλισμό της – τη δική της παμπάλαια καρραμπίνα, το αεριοβόλο των Πονοσφαιριστών, καθώς και το αεριοβόλο του Τζίμι. Μετά το είχε παίξει Μητέρα Τερέζα, σερβίροντας τη σούπα, μοιράζοντας ακριβοδίκαια τα θεραπευτικά συστατικά σε όλους.

Πρέπει να είχε μαγευτεί απ' την ίδια της την εικόνα, αυτή τη φαντασμαγορική εκδήλωση ευγένειας και καλοσύνης. Τους έβαλε όλους να καθίσουν γύρω απ' τη φωτιά και να φάνε μαζί την εορταστική σούπα – ακόμα και την Αμάντα, τόσο τραυματισμένη που ήταν, σχεδόν κατατονική· ακόμα και τον Τζίμι, που έτρεμε σύγκορμος απ' τον πυρετό και παραληρούσε μιλώντας στο φάντασμα μιας από καιρό πεθαμένης γυναίκας, τυλιγμένης στις φλόγες. Ακόμα και τους δύο Πονοσφαιριστές: τι πίστευε η Τόμπι ότι θα έκαναν; Ότι θα έβλεπαν το φως το αληθινό και θ' άρχιζαν να μοιράζουν αγκαλιές δεξιά κι αριστερά; Ίσως εκείνη τη στιγμή να το πίστευε: ήταν πραγματικό θαύμα πώς κρατήθηκε να μην αρχίσει το κήρυγμα όσο αγαθοεργούσε, προσφέροντας τη σούπα από κόκαλα. *Λίγο για σένα, και λίγο για σένα, και λίγο για σένα! Απαλλαγείτε απ' το μίσος και τη βαναυσότητα! Ελάτε στον κύκλο του φωτός!*

Το μίσος και η βαναυσότητα όμως προκαλούν εθισμό. Σε φτιάχνουν. Άπαξ και δοκιμάσεις, αρχίζεις να τρέμεις αν δεν πάρεις την επόμενη δόση σου.

Την ώρα που έτρωγαν τη σούπα άκουσαν φωνές να πλησιάζ-

ζουν μέσα απ' τις συστάδες των δέντρων που συνόρευαν με την ακτή. Ήταν τα Παιδιά του Κρείκ, οι Κρεϊκάνθρωποι – αυτά τα παράξενα γονιδιακά ματίσματα, οι ημι-άνθρωποι που ζούσαν στην ακροθαλασσιά. Προχωρούσαν εφ' ενός ζυγού ανάμεσα στα δέντρα, κρατώντας δαυλούς από πεύκο, τραγουδώντας με τις κρουστάλλινες φωνές τους.

Η Τόμπι είχε δει αυτούς τους ανθρώπους μόνο φευγαλέα, στο φως της μέρας. Τώρα, έτσι όπως έλαμπαν στο φεγγαρόφωτο και το φως των δαυλών, ήταν ακόμα πιο όμορφοι. Μελαψοί, κίτρινοι, μαύροι, λευκοί: άντρες και γυναίκες κάθε χρώματος και ανασήματος, όλοι τους όμως τέλειοι. Οι γυναίκες χαμογελούσαν γαλήνια: οι άντρες πρότειναν μπουκέτα με λουλούδια, όντας στο απόγειο του οίστρου τους: τα ολόγυμνα κορμιά τους θύμιζαν αυτό του πρότυπου αρσενικού που έβρισκε κάποιος σκιτσαρισμένο σε περιοδικά κόμικ δεκατετράχρονων αγοριών, με τον κάθε μυ άψογα γραμμωμένο, λείο, ελαστικό και λαμπερό. Οι φαλλοί τους, φωτεινοί γαλάζιοι και αφύσικα μεγάλοι, κουνιούνταν σαν ουρές χαρούμενων σκύλων.

Το τι συνέβη μετά η Τόμπι δεν μπόρεσε να το ανακαλέσει ποτέ με ακρίβεια, να θυμηθεί ευκρινώς την ακολουθία των γεγονότων, αν μπορούσε βέβαια κάποιος να το ονομάσει έτσι. Ήταν περισσότερο σαν καβγάς του πεζοδρομίου, όπως αυτούς που έβλεπες κάθε μέρα στις Χαβούζες: αστραπιαία δράση, μπλεγμένα κορμιά, ένας ορυμαγδός κακοφωνίας. Πραγματικό κομπούζιο.

Πού είναι το γαλάζιο; Αφού το μυρίζουμε! Κοιτάξτε, ο Χιονάνθρωπος! Τι αδύνατος που είναι! Είναι πολύ άρρωστος!

Η Ρεν: *Ω, σκατά, οι Κρεϊκάνθρωποι είναι. Κι αν θέλουν... Κοίτα κάτι πουλιά που... Σκατά!*

Οι Κρεϊκανές, μόλις βλέπουν τον Τζίμι: *Αφήστε μας να βοηθήσουμε τον Χιονάνθρωπο! Πρέπει να του γουργουρίσουμε!*

Οι Κρεϊκανοί, μόλις μυρίζουν την Αμάντα: *Αυτή είναι η μπλε! Μυρίζει γαλάζιο! Θέλει να ζευγαρώσει μαζί μας! Δώστε της τα λουλούδια! Θα χαρεί!*

Η Αμάντα, τρομαγμένη: *Μακριά, μη με πλησιάζετε! Δε θέλω... βοήθεια, Ρεν! Τέσσερις μεγαλόσωμοι, πανέμορφοι και ολόγυμνοι άντρες την πλησιάζουν κραδαίνοντας τα λουλούδια τους. Τόμπι, πάρ' τους μακριά μου! Πυροβόλησέ τους!*

Οι Κρεϊκανές: *Είναι άρρωστη. Πρώτα πρέπει να γουργουρίσουμε σ' εκείνη. Για να συνέλθει. Μήπως να της δώσουμε το ψάρι;*

Οι Κρεϊκανοί: *Είναι γαλάζια! Τι χαρά! Τραγουδήστε της. Και η άλλη είναι γαλάζια.*

Το ψάρι είναι για τον Χιονάνθρωπο. Πρέπει να το κρατήσουμε.

Η Ρεν: *Αμάντα, απλώς πάρε τα λουλούδια, αλλιώς μπορεί να θυμώσουν και να...*

Η Τόμπι, με φωνή αδύναμη και αναποτελεσματική: *Ακούστε με, σας παρακαλώ, κάντε λίγο πίσω, τρομάζετε την...*

Τι είναι αυτό; Κόκαλο είναι; Κάμπουσες απ' τις Κρεϊκανές, κοιτάζοντας μέσα στο τσουκάλι με τη σούπα: Το τρώτε αυτό το κόκαλο; Μυρίζει άσχημα.

Εμείς δεν τρώμε κόκαλα. Ο Χιονάνθρωπος δεν τρώει κόκαλα, τρώει ένα ψάρι. Γιατί τρώτε αυτό το βρομερό κόκαλο;

Είναι το πόδι του Χιονάνθρωπου που μυρίζει σαν κόκαλο. Ένα κόκαλο αφημένο από όρνια. Ω, Χιονάνθρωπε, πρέπει να γουργουρίσουμε πάνω απ' το πόδι σου!

Ο Τζίμι, παραληρώντας απ' τον πυρετό: *Ποιοι είστε; Όρνιξ; Μα, εσύ έχεις πεθάνει. Όλοι έχουν πεθάνει. Οι πάντες στον κόσμο είναι νεκροί... Αρχίζει να κλαίει.*

Μην είσαι λυπημένος, ω, Χιονάνθρωπε. Ήρθαμε να βοηθήσουμε.

Η Τόμπι: *Ίσως δε θα 'πρεπε να το αγγίξετε... είναι μολυσμένο... χρειάζεται...*

Ο Τζίμι: *Αου! Γαμώτο!*

Ω, Χιονάνθρωπε, μην κλοτσάς. Θα πονέσεις το πόδι σου. Αρκετοί Κρεϊκανοί και Κρεϊκανές αρχίζουν να γουργουρίζουν πάνω απ' τον Χιονάνθρωπο βγάζοντας έναν ήχο που θυμίζει μίξερο.

Η Ρεν, καλώντας σε βοήθεια: *Τόμπι! Τόμπι! Έι! Αφήστε την!*

Η Τόμπι κοιτάζει προς την πηγή της φωνής, πέρα απ' τη φωτιά: Η Αμάντα έχει εξαφανιστεί μέσα σ' ένα λαμπυρίζον σύμπλεγμα από γυμνά ανδρικά μέλη και πλάτες. Η Ρεν ρίχνεται στα μπερδεμένα κορμιά, που δεν αργούν να την καταπιούν επίσης.

Η Τόμπι: *Σταθείτε! Μην τις... Μην το κάνετε αυτό! Τι πρέπει να κάνει; Πρόκειται για παρεξήγηση, μία πολύ σοβαρή πολιτισμική παρεξήγηση. Να 'χε μονάχα έναν κουβά με κρύο νερό!*

Πνιχτές κραυγές ακούγονται. Η Τόμπι τρέχει να βοηθήσει, τότε όμως...

Ένας απ' τους Πονοσφαιριστές: *Έι, εσείς! Εκεί πέρα!*

Αυτοί μυρίζουν πολύ άσχημα. Μυρίζουν σαν βρόμικο αίμα. Πού είναι το αίμα;

Τι είναι αυτό; Ένα σκοινί. Γιατί είναι δεμένοι με σκοινί;

Ο Χιονάνθρωπος μας είχε ξαναδείξει σκοινί, τότε που ζούσε πάνω στο δέντρο. Το σκοινί είναι για να φτιάχνει το σπίτι του. Ω, Χιονάνθρωπε, γιατί το σκοινί είναι δεμένο γύρω από αυτούς τους άντρες;

Αυτό το σκοινί τους πονάει. Πρέπει να τους το βγάλουμε.

Ένας απ' τους Πονοσφαιριστές: *Ναι, ακριβώς. Πονάμε διαολεμένα. (Βογγητά.)*

Η Τόμπι: *Μην τους αγγίξετε, θα σας...*

Ο δεύτερος Πονοσφαιριστής: *Πάρτε τα γαμημένα τα πόδια σας, Γαλαξαρχίδηδες, πριν αυτή η σκύλα...*

Η Τόμπι: *Όχι! Μην τους λύσετε... Αυτοί οι άντρες θα...*

Αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ποιος να το 'λεγε ότι οι Κρείκάνθρωποι ήταν τόσο γρήγοροι με τους κόμπους!

Πομπή

Οι δύο Πονοσφαιριστές εξαφανίστηκαν στο σκοτάδι, αφήνοντας πίσω τους μια κουλούρα σκοινί και σκορπισμένα κάρβουνα. *Ανόητη*, σκεφτόταν η Τόμπι. Δεν έπρεπε να τους λυπηθείς. Έπρεπε να τους λιώσεις τα κεφάλια με μια πέτρα, να τους κόψεις τον λαιμό με το μαχαίρι σου, χωρίς καν να χαλαλίσεις σφαίρες πάνω τους. Είσαι ανεγκέφαλη, και η αποτυχία σου να ενεργήσεις αγγίζει τα όρια της εγκληματικής αμέλειας.

Δυσκολευόταν να δει –η φωτιά αργόσβηνε–, αλλά έκανε μια γρήγορη αποτίμηση: τουλάχιστον δεν είχαν πάρει την καρμπίνα της, αυτό ήταν ένα μικρό ευτύχημα. Το αεριοβόλο του ενός Πονοσφαιριστή όμως είχε κάνει φτερά. *Κουφιοκέφαλη*, είπε στον εαυτό της. Λούσου τώρα την Αγία Ιουλία σου και τη συμπαντική αγάπη.

Η Αμάντα και η Ρεν έκλαιγαν σφιχταγκαλιασμένες, και κάμποσες απ' τις πανέμορφες Κρεϊκάνες τις χάιδευαν αναστατωμένες. Ο Τζίμι είχε καταρρεύσει και τώρα μιλούσε στη θράκα της φωτιάς. Όσο γρηγορότερα γύριζαν στο λασπόπιτο των Φρικόπλαστων, τόσο το καλύτερο, γιατί έτσι όπως κάθονταν εδώ, στο σκοτάδι, δεν ήταν παρά κινούμενοι –ή μάλλον ακίνητοι– στόχοι. Οι Πονοσφαιριστές μπορεί να γύριζαν για να πάρουν ό,τι όπλα είχαν απομείνει, κι αν αυτό συνέβαινε, η Τόμπι ήταν σίγουρη πως οι Κρεϊκάνθρωποι δε θα μπορούσαν να βοηθήσουν. *Γιατί με χτύπησες; Ο Κρέικ θα θυμώσει! Θα στείλει κεραυνό! Κι αν η ίδια τολμούσε να ρίξει στους Πονοσφαιριστές, οι Κρεϊκάνθρωποι θα ορμούσαν ανάμεσα*

σ' εκείνη και στον τελικό στόχο της. Ω, κοίτα τι έκανες τώρα μ' αυτό το μπαμ! Έριξες κάτω έναν άνθρωπο, και του άνοιξες τρύπα, με αίμα να βγαίνει από μέσα! Είναι πληγωμένος, πρέπει να τον βοηθήσουμε!

Ακόμα και οι Πονοσφαιριστές, όμως, κρατούσαν προς το παρόν τις αποστάσεις τους: υπήρχαν κι άλλα αρπακτικά στο δάσος. Οι λυγκογαλές, οι λυκύνες, οι αμνολέοντες· κι ακόμα χειρότερα, τα γιγάντια, άγρια γουρούνια. Και τώρα, με τους ανθρώπους να έχουν εξαφανιστεί από πόλεις και δρόμους, ποιος ήξερε πότε οι αρκούδες θ' άρχιζαν να κατεβαίνουν απ' τον Βορρά;

«Τώρα πρέπει να φύγουμε», είπε η Τόμπι στους Κρείικανθρώπους. Κάμποσα κεφάλια γύρισαν, κάμποσα ζευγάρια πράσινα μάτια την κοίταξαν. «Ο Χιονάνθρωπος πρέπει να έρθει μαζί μας».

Οι Κρείικάνθρωποι άρχισαν να μιλάνε όλοι μαζί. «Ο Χιονάνθρωπος πρέπει να μείνει μαζί μας! Πρέπει να τον ξαναβάλουμε στο δέντρο του». «Αυτό του αρέσει – να είναι πάνω σ' ένα δέντρο». «Ναι, μόνο αυτός μπορεί να μιλάει με τον Κρείικ». «Μόνο αυτός μπορεί να λέει τα λόγια του Κρείικ, για το Αυγό». «Για το χάος». «Για την Όρουξ, που έφτιαξε τα ζώα». «Για το πώς ο Κρείικ έδωσε το χάος». «Ο καλός, αγαθός Κρείικ». Αυτά είπαν κι ύστερα έπιασαν το τραγούδι.

«Πρέπει να βρούμε φάρμακα», είπε απεγνωσμένη η Τόμπι. «Αλλιώς ο Τζίμι – αλλιώς ο Χιονάνθρωπος μπορεί να πεθάνει». Κενά βλέμματα. Ήξεραν τι είναι ο θάνατος; Ή μήπως δεν καταλάβαιναν καν τι εννοούσε όταν τους έλεγε ότι ο Τζίμι μπορεί να πέθαινε;

«Τι είναι το Τζίμι;» Απορημένα συνοφρυώματα.

Είχε κάνει λάθος: είχε πει το λάθος όνομα. «Το Τζίμι είναι ένα άλλο όνομα για τον Χιονάνθρωπο».

«Γιατί;» «Γιατί είναι άλλο όνομα;» «Τι σημαίνει το Τζίμι;» Αυτό φάνηκε να τους ενδιαφέρει πολύ περισσότερο από το ζήτημα του θανάτου. «Είναι το ροζ δέρμα πάνω στον Χιονάνθρωπο;» «Θέλω κι εγώ ένα Τζίμι!» Αυτό το τελευταίο λέχθηκε από ένα αγοράκι.

Πώς να το εξηγήσει; «Το Τζίμι είναι όνομα. Ο Χιονάνθρωπος έχει δύο ονόματα».

«Τον λένε Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι;»

«Ναι», είπε η Τόμπι, γιατί έτσι τον έλεγαν τώρα.

«Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι, Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι», άρχισαν να επαναλαμβάνουν μεταξύ τους.

«Γιατί να έχει δύο;» ρώτησε κάποιος, οι υπόλοιποι όμως επικέντρωσαν την προσοχή τους στην επόμενη ακατανόητη λέξη. «Τι είναι φάρμακα;»

«Φάρμακα είναι κάτι που θα βοηθήσει τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι να γίνει καλύτερα», αποτόλμησε. Χαμόγελα: η ιδέα τους άρεσε.

«Τότε, θα έρθουμε κι εμείς», είπε αυτός που φαινόταν να εκτελεί χρέη αρχηγού – ένας ψηλός, καφεκίτρινος άντρας με ρωμαϊκή μύτη. «Θα κουβαλήσουμε τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι».

Δύο απ' τους Κρεϊκανούς σήκωσαν με ευκολία τον Τζίμι. Η Τόμπι κοίταξε τα μάτια του κι ένας νυγμός ανησυχίας τρύπησε το στομάχι της: δεν της άρεσαν καθόλου αυτές οι δυο λεπτές σχισμές που άφηναν μονάχα λεπτές φλοίδες λαμπερού λευκού να φανούν ανάμεσα στα βλέφαρα. «Θα πάω πετώντας», είπε ο Τζίμι καθώς οι Κρεϊκανοί τον σήκωναν στον αέρα.

Η Τόμπι βρήκε το αεριοβόλο του Τζίμι και το έδωσε στη Ρεν, βάζοντας πρώτα την ασφάλεια: το κορίτσι δεν ήξερε πώς να χρησιμοποιήσει αυτό το μαραφέτι –γιατί να ξέρει;–, το σίγουρο όμως ήταν ότι το όπλο θα τους φαινόταν χρήσιμο γενικότερα.

Είχε υποθέσει ότι μόνο οι δύο Κρεϊκανοί εθελοντές θα επέστρεφαν μαζί τους στο λασπόσπιτο, αλλά είχε κάνει λάθος: ολόκληρη η φυλή τούς πήρε στο κατόπι, των παιδιών συμπεριλαμβανομένων. Όλοι ήθελαν να είναι κοντά στον Χιονάνθρωπο. Οι άντρες τον κουβαλούσαν με βάρδιες, και οι υπόλοιποι κρατούσαν ψηλά τους δαυλούς τους, τραγουδώντας ποτέ ποτέ με τις απόκοσμες, στριγκές φωνές τους.

Τέσσερις απ' τις γυναίκες προχωρούσαν δίπλα στη Ρεν και την Αμάντα, αγγίζοντας τα μπράτσα ή τα χέρια τους, χτυπώντας τες καθησυχαστικά. «Η Όρουξ θα σας φροντίσει», είπαν στην Αμάντα.

«Μην ξαναφήσετε να την πλησιάσει κανένας απ' αυτούς τους γαμημένους γαλανοψώληδες!» είπε αγριεμένη η Ρεν.

«Τι είναι γαλανοψώληδες;» ρώτησαν απορημένες οι Κρεϊκανές. «Τι είναι γαμημένους;»

«Απλώς μην τους ξαναφήσετε, αλλιώς...» είπε η Ρεν. «Αλλιώς θα μπειτε σε μπελάδες».

«Τι είναι μπελάδες;»

«Μην ανησυχείς», είπε ξέπνοα η Αμάντα στη Ρεν. «Εντάξει είμαι. Εσύ;»

«Σκατά εντάξει είσαι. Απλώς πρέπει να σε πάμε εκεί που είναι οι Φρικόπλαστοι», είπε η Ρεν. «Έχουν κρεβάτια, και αντλία για το νερό, και απ' όλα. Εκεί θα μπορέσουμε να σε πλύνουμε, και τον Τζίμι επίσης».

«Τον Τζίμι;» είπε η Αμάντα. «Αυτός είναι ο Τζίμι; Νόμιζα ότι είχε πεθάνει, όπως και όλοι οι άλλοι».

«Το ίδιο κι εγώ. Πολλοί όμως δεν πέθαναν. Ή, τέλος πάντων, μερικοί. Ούτε ο Ζεμπ πέθανε ούτε η Ρεμπέκα ούτε εσύ κι εγώ ούτε η Τόμπι και...»

«Πού πήγαν εκείνοι οι δυο τύποι;» είπε η Αμάντα. «Οι Πονοσφαιριστές. Έπρεπε να τους είχα τινάξει τα μυαλά στον

αέρα όταν είχα την ευκαιρία». Έσκασε ένα αγνό χαμόγελο, ξεσπώντας την οδύνη της με τον παλιό της τρόπο, αυτόν του χαμινιού της Χαβούζας. «Πόσο μακριά είναι;»

«Μπορούν να σε κουβαλήσουν αν θέλεις», είπε η Ρεν.

«Όχι, εντάξει. Μια χαρά είμαι».

Νυχτοπεταλούδες πετάριζαν γύρω απ' τους δαυλούς, οι φυλλωσιές των δέντρων θρούιζαν στο νυχτερινό αεράκι. Πόση ώρα περπατούσαν; Η Τόμπι νόμιζε ότι είχαν περάσει ώρες, αλλά στο φεγγαρόφωτο ο χρόνος είναι συγκεχυμένος, όπως στην ομίχλη. Κατευθύνονταν δυτικά, μέσα απ' το Πάρκο της Κληρονομιάς: πίσω τους ο ήχος των κυμάτων απομακρυνόταν. Μολονότι υπήρχε μονοπάτι, η Τόμπι δεν ήταν σίγουρη για το αν βρίσκονταν στον σωστό δρόμο, φαινόταν όμως ότι οι Κρεϊ-κάνθρωποι ήξεραν πού πήγαιναν.

Η Τόμπι αφουγκραζόταν για ήχους ανάμεσα στα δέντρα –ένα πάτημα, ένα κλαρί που σπάει, ένα μουγκρητό–, μένοντας στην ουρά της πομπής, με την καρραμπίνα της οπλισμένη κι έτοιμη. Ακούστηκε ένα κόασμα, ένα δυο τιτιβίσματα: κάποιο αμφίβιο, ένα νυχτοπούλι που αναδευόταν. Συνέχισε να προχωρεί έχοντας απόλυτη επίγνωση του ερέβους στα νώτα της: η επιμηκυσμένη σκιά της απλωνόταν τεράστια και μπλεκόταν με τις άλλες, τις πιο βαθιές της νύχτας.

Παπαρούνα

Κάποτε έφτασαν εντέλει στον καταυλισμό του λασπόσπιτου. Ένας και μοναδικός γλόμπος έκαιγε στην αυλή: πίσω απ' τον οχρωματικό φράχτη, ο Ποιμένας, ο Μανάτος και η Ταμαρού έστεκαν φρουροί, οπλισμένοι με τα αεριοβόλα τους, φορώντας φακούς κεφαλής που είχαν βρει σ' ένα μαγαζί με ποδήλατα, σε κάποια απ' τις εξορμήσεις στην πόλη. Οι μπαταρίες των φακών δεν είχαν αποφορτιστεί ακόμα.

Η Ρεν έτρεξε προς το μέρος τους. «Εμείς είμαστε!» φώναξε. «Μη φοβάστε! Βρήκαμε την Αμάντα!»

Ο φακός του Ποιμένα κλυδωνίστηκε στο κεφάλι του καθώς άνοιγε την πύλη. «Έτσι σας θέλω! Μπράβο!» φώναξε.

«Τέλεια! Πάω να το πω στους άλλους!» είπε η Ταμαρού τρέχοντας προς το κυρίως κτίριο.

«Ποιμένα! Τα καταφέραμε!» είπε η Ρεν. Τον αγκάλιασε με λαχτάρα ρίχνοντας κάτω το αεριοβόλο που κρατούσε, κι εκείνος τη σήκωσε στον αέρα, την έκανε μια στροφή και τη φίλησε. Μετά την άφησε να πατήσει ξανά τα πόδια της κάτω.

«Έι, πού βρήκες το αεριοβόλο;» της είπε. Η Ρεν άρχισε να κλαίει.

«Νόμιζα ότι θα μας σκότωναν!» είπε. «Εκείνοι οι δύο... Έπρεπε να δεις την Τόμπι όμως! Θηρίο ανήμερο! Είχε το όπλο της, αυτή την αρχαία καρραμπίνα, κι ύστερα τους λιθοβόλησε, και μετά τους δέσαμε, έπειτα όμως...»

«Ουάου», είπε ο Μανάτος επιθεωρώντας τους Κρεϊκανθρώπους που έμπαιναν μπουλούκι απ' την πύλη, μιλώντας με-

ταξύ τους. «Να και το τσίρκο του Θόλου του Ζαραδεΐσου».

«Ώστε αυτοί είναι, ε;» είπε ο Ποιμένας. «Τα τσίτσιδα φρικιά που έφτιαξε ο Κρέικ; Αυτοί που ζουν στην ακτή;»

«Μην τους αποκαλείς φρικιά», είπε η Ρεν. «Μπορεί να σ' ακούσουν».

«Ο Κρέικ δεν τους έφτιαξε μόνος του», είπε ο Μανάτος. «Όλοι μας συνεργαστήκαμε στο Σχέδιο Ζαράδεισος. Εγώ, η Πονηρή Αλεπού, ο Δρυοκολάπτης...»

«Γιατί ήρθαν μαζί σας;» είπε ο Ποιμένας. «Τι θέλουν;»

«Να βοηθήσουν μόνο», είπε η Τόμπι. Αίφνης, ένιωσε πολύ κουρασμένη· το μόνο που ήθελε ήταν να συρθεί ως τον θαλαμίσκο της και να κατεβάσει ρολά. «Φάνηκε κανείς άλλος;» Όταν εκείνη και η Ρεν έφυγαν απ' το λασπόσπιτο για να βρουν την Αμάντα, ο Ζεμπ είχε αναχωρήσει επίσης προς αναζήτηση του Αδάμ· Ένα και όσων απ' τους Κηπουρούς του Θεού ενδεχομένως είχαν επιζήσει. Η Τόμπι ήθελε να μάθει αν επέστρεψε, χωρίς ωστόσο να καρφωθεί: ο πολύς έρωτας κάνει κακό στην υγεία, όπως έλεγαν και οι Κηπουροί, και η Τόμπι ανέκαθεν ήθελε να εμφανίζεται υγιής.

«Μόνο εκείνα τα γουρούνια, ξανά», είπε ο Ποιμένας. «Προσπάθησαν να μπουν στον κήπο σκάβοντας κάτω απ' τον φράχτη. Τα τυφλώσαμε με τα φώτα μας και το 'βαλαν στα πόδια. Βλέπεις, ξέρουν από αεριοβόλα και φυλάγονται».

«Ναι, έμαθαν από τότε που κάναμε κάνα δυο από δαύτα μπείκον», είπε ο Μανάτος. «Ή, μάλλον, Φρανκενστάιν-μπείκον, δεδομένου ότι πρόκειται για προϊόντα εναλλακτικού ματίσματος. Ακόμα μου φαίνεται παράξενο να τα φάω. Αδύνατο να ξεχάσω ότι έχουν ανθρώπινο εγκεφαλικό ιστό».

«Ελπίζω οι Φρανκενστάιν του Κρέικ να μην μπαστακωθούν εδώ», είπε η Ξανθιά που μόλις είχε βγει απ' το κεντρικό κτίσμα μαζί με την Ταμαρού. Η Τόμπι την αναγνώρισε απ' τη

σύντομη παραμονή της στο λασπόσπιτο, πριν φύγει προς αναζήτηση της Αμάντα: ήταν η Πονηρή Αλεπού. Πρέπει να είχε περάσει τα τριάντα, αλλά φορούσε κάτι που έμοιαζε με νυχτικό δωδεκάχρονης, τίγκα στα βολάν. *Πού το είχε βρει αυτό το πράμα; αναρωτήθηκε η Τόμπι. Μήπως από κανένα πλιάτσικο της γκαρνταρόμπας των Καυτών Μωρών ή σε κανένα από εκείνα τα μαγαζιά της φτήνιας, τα Ό,τι-Πάρετε-Εκατό-Δολάρια;*

«Πρέπει να είσαι εξαντλημένη», είπε η Ταμαρού στην Τόμπι.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τους έφερες μαζί σου», είπε η Πονηρή Αλεπού. «Είναι πάρα πολλοί. Δεν μπορούμε να τους ταΐσουμε».

«Δε χρειάζεται», είπε ο Μανάτος. «Ξέχασες ότι τρώνε φύλλα; Έτσι τους σχεδίασε ο Κρέικ. Όστε να μη χρειαστούν ποτέ τη γεωργία».

«Σωστά», είπε η Αλεπού. «Εσύ δούλευες σ' αυτό το κομμάτι. Εγώ, πάλι, ήμουν στα μυαλά – έκανα τους μετωπιαίους λοβούς, τις αισθητηριακές τροποποιήσεις. Προσπάθησα να τους φτιάξω λιγότερο βαρετούς, αλλά ο Κρέικ τους ήθελε χωρίς επιθετικότητα, χωρίς καν χιούμορ. Κινούμενες πατάτες είναι».

«Ναι, αλλά είναι πολύ καλοί», είπε η Ρεν. «Ή, τουλάχιστον, οι γυναίκες».

«Να υποθέσω ότι τα αρσενικά ήθελαν να ζευγαρώσουν μαζί σου, ε; Αυτό το έχουν. Απλώς μη με αναγκάσετε να τους *μιλήσω*», είπε η Αλεπού. «Πάω να την ξαναπέσω για ύπνο. Καληνύχτα, και καλή διασκέδαση με τα φυτά». Χασμουρήθηκε, τεντώθηκε κι ύστερα έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε αργά και νοηελικά.

«Γιατί τόσο στρουφνή σήμερα;» είπε ο Μανάτος. «Ήταν έτσι όλη μέρα».

«Ορμόνες, υποθέτω», είπε ο Ποιμένας. «Είδες όμως νυχτικό;»

«Πολύ μικρό για το μέγεθός της», είπε ο Μανάτος.

«Το πρόσεξες», είπε ο Ποιμένας.

«Ίσως να έχει άλλους λόγους που είναι έτσι», είπε η Ρεν.
«Συμβαίνει καμιά φορά μ' εμάς τις γυναίκες».

«Συγγνώμη», είπε ο Ποιμένας, περνώντας το μπράτσο του γύρω απ' τους ώμους της.

Τέσσερις Κρεϊκανοί αποσπάστηκαν απ' την υπόλοιπη ομάδα κι άρχισαν ν' ακολουθούν την Αλεπού, με τα βαθυγάλανα πέρη τους να κλυδωνίζονται. Από κάπου είχαν μαζέψει κι άλλα λουλούδια, και τώρα τα κράδαιναν αρχίζοντας να τραγουδούν.

«Όχι!» τους φώναξε κοφτά η Τόμπι, σαν να διέταξε σκυλιά. «Μείνετε εδώ! Με τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι!» Πώς να τους δώσει να καταλάβουν ότι δεν μπορούσαν να ρίχνονται σε κάθε μη-Κρεϊκανή που τους φαινόταν διαθέσιμη, ακόμα κι αν τους πρόσφεραν λουλούδια και τους έκαναν καντάδες και τους κουνούσαν όλο χαρά τα βαθυγάλανα πέρη τους; Εκείνοι όμως είχαν ήδη εξαφανιστεί πίσω απ' τη γωνία του κυρίως κτίσματος.

Οι δύο Κρεϊκανοί που κουβαλούσαν τον Τζίμι τον κατέβασαν μαλακά κι εκείνος γλίστρησε ακουμπώντας στα γόνατά τους. «Πού θα μείνει ο Χιονάνθρωπος-ο-Τζίμι;» ρώτησαν. «Πού μπορούμε να του γουργουρίσουμε;»

«Θα πρέπει να μείνει σ' ένα δωμάτιο μόνος του», είπε η Τόμπι. «Θα του βρούμε ένα κρεβάτι και μετά θα πάω να φέρω τα φάρμακα».

«Θα έρθουμε μαζί σου», της είπαν. «Θα γουργουρίσουμε». Ξανασήκωσαν τον Τζίμι, φτιάχνοντας ένα σκαμνάκι με τα χέρια τους. Οι άλλοι μαζεύτηκαν γύρω τους.

«Όχι όλοι», είπε η Τόμπι. «Χρειάζεται ησυχία».

«Μπορεί να πάρει το δωμάτιο του Ποιμένας», είπε η Ρεν.
«Έτσι, Ποιμένας;»

«Ποιος είναι αυτός;» είπε ο Ποιμένας κοιτάζοντας καλά καλά τον Τζίμι, που είχε το κεφάλι γερμένο στο πλάι. Σάλια έτρεχαν στη γενειάδα του και ξυνόταν σπασμοδικά με το βρομερό χέρι του πάνω απ' το ροζ ύφασμα της ολόσωμης φόρμας. Ήταν ελεεινός και τρισάθλιος. «Πού τον ξετρυπώσατε αυτόν; Και γιατί φοράει ροζ; Σαν αναθεματισμένη μπαλαρίνα είναι!»

«Ο Τζίμι είναι», είπε η Ρεν. «Θυμάσαι που σου είχα πει για αυτόν; Κάποτε ήταν το αγόρι μου».

«Αυτός που σ' έκανε να θέλεις να πεθάνεις κι ύστερα σε παράτησε; Απ' το σχολείο; Αυτός ο παιδόφιλος;»

«Ηρέμησε», είπε η Ρεν. «Τα παραλές. Και δεν ήταν παιδόφιλος, γιατί δεν ήμουν παιδί. Έχει πυρετό».

«Μην πας, μην πας», είπε ο Τζίμι. «Γύρισε στο δέντρο!»

«Δεν κατάλαβα – τον υπερασπίζεσαι δηλαδή; Κι ας σε παράτησε έτσι;»

«Ναι, εντάξει, με παράτησε, αλλά τώρα είναι ήρωας», είπε η Ρεν. «Βοήθησε να σώσουμε την Αμάντα. Και παραλίγο να πεθάνει».

«Η Αμάντα», είπε ο Ποιμένας. «Δεν τη βλέπω πουθενά».

«Εδώ είναι», είπε η Ρεν δείχνοντας τις Κρεϊκανές που είχαν περικυκλώσει την Αμάντα, χαϊδεύοντάς την και γουργουρίζοντάς της σιγανά. Παραμέρισαν για ν' αφήσουν τη Ρεν να περάσει.

«Αυτή είναι η Αμάντα;» είπε ο Ποιμένας. «Δεν το πιστεύω! Είναι σαν...»

«Μην το πεις», τον έκοψε η Ρεν αγκαλιάζοντας την Αμάντα. «Αύριο θα είναι πολύ καλύτερα. Ή, τέλος πάντων, σε μια βδομάδα από τώρα». Η Αμάντα έβαλε τα κλάματα.

«Έφυγε», είπε ο Τζίμι. «Πέταξε μακριά. Οργανόχοιροι».

«Μέγας είσαι, Κύριε!» είπε ο Ποιμένας. «Ο τύπος είναι και γαμώ τους παράξενους».

«Όλα είναι και γαμώ τα παράξενα, Ποιμένα», είπε η Ρεν.
«Εντάξει, ναι, καλά, συγγνώμη. Η βάρδια μου στη σκοπιά κοντεύει να τελειώσει. Ας πάμε...»

«Νομίζω ότι πρέπει να βοηθήσω την Τόμπι», είπε η Ρεν.
«Προς το παρόν».

«Απ' ό,τι φαίνεται, απόψε θα κοιμηθώ στο πάτωμα, αφού αυτός ο ψυχανώματος μου 'κλεψε το κρεβάτι», είπε ο Ποιμένας στον Μανάτο.

«Μην κάνεις σαν μωρό», είπε η Ρεν.

Μόνο αυτό μας έλειπε, σκέφτηκε η Τόμπι. Οι ζήλιες για τις παλιές αγάπες.

Κουβάλησαν τον Τζίμι στον θαλαμίσκο του Ποιμένα και τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι. Η Τόμπι ζήτησε από δύο Κρεϊκανές και την Τόμπι να στρέψουν πάνω του τις δέσμες των φακών που είχε πάρει απ' την κουζίνα. Μετά βρήκε τα καταπότια της στο ράφι όπου τα είχε αφήσει πριν φύγει για να βρει την Αμάντα.

Έκανε ό,τι μπορούσε για τον Τζίμι: τον έπλυνε με το σφουγγάρι, καθαρίζοντάς τον όσο καλύτερα γινόταν· του έβαλε μέλι στις αμυχές και ελιξίριο μανιταριού στη μόλυνση. Μετά του έδωσε Παπαρούνα και Ιτιά για τον πόνο, και για καλό ύπνο. Και τέλος, έβαλε τα μικρά, γκριζα σκουλήκια πάνω στο πόδι του για να φάνε τη μολυσμένη σάρκα. Αν έκρινε απ' τη μυρωδιά, τα σκουλήκια αναλάμβαναν έργο πάνω στην ώρα.

«Τι είναι αυτά;» είπε η μία απ' τις δύο Κρεϊκανές, η ψηλή.
«Γιατί βάζεις αυτά τα ζωάκια στον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι; Θα τον φάνε;»

«Με γαργαλάει», είπε ο Τζίμι. Τα βλέφαρά του είχαν βαρύνει: η Παπαρούνα είχε αρχίσει να επιδρά.

«Η Όρνυξ τα έστειλε», είπε η Τόμπι. Μάλλον ήταν καλή

απάντηση, γιατί οι Κρεϊκανές χαμογέλασαν. «Ονομάζονται σκουλήκια», συνέχισε. «Και τρώνε τον πόνο».

«Τι γεύση έχει ο πόνος, ω, Τόμπι;»

«Μήπως πρέπει να φάμε κι εμείς τον πόνο;»

«Αν τον τρώγαμε, θα βοηθούσαμε τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι».

«Ο πόνος μυρίζει πολύ άσχημα. Είναι νόστιμος όμως;»

Δεν έπρεπε να χρησιμοποιεί μεταφορές. «Ο πόνος είναι νόστιμος μόνο για τα σκουλήκια», είπε. «Όχι, δεν πρέπει να φάτε τον πόνο».

«Θα συνέλθει;» είπε η Ρεν. «Γάγγραινα έχει;»

«Ελπίζω πως όχι», είπε η Τόμπι. Οι δύο Κρεϊκανές ακούμπησαν τις παλάμες τους πάνω του κι άρχισαν να γουργουρίζουν.

«Πέφτει», είπε ο Τζίμι. «Η πεταλούδα. Έφυγε».

Η Ρεν έσκυψε από πάνω του, έδιωξε μ' ένα χάδι τα μαλλιά απ' το μέτωπό του. «Κοιμήσου, Τζίμι», είπε. «Σ' αγαπάμε».

Ο πληθυσμός της Γης έχει αποδεκατιστεί από κάποια εργαστηριακά κατασκευασμένη πανδημία. Έχουν επιβιώσει μόνο μια μικρή ομάδα ανθρώπων και οι Κρείκάνθρωποι με τα πράσινα μάτια – καλοκάγαθα ανθρωποειδή που δημιούργησε ο Κρέικ για ν' αντικαταστήσει τους ανθρώπους. Η Τόμπι, κάποτε μέλος των Κηπουρών του Θεού και ειδική στα μανιτάρια και στις μέλισσες, είναι ερωτευμένη με τον Ζεμπ, ο οποίος έχει ενδιαφέρον παρελθόν. Μαζί με τον προφήτη των Παιδιών του Κρέικ, τον Χιονάνθρωπο-τον-Τζίμι, την Αμάντα, τον Δρυοκολάπτη, την Πονηρή Αλεπού και τους υπόλοιπους Φρικόπλαστους, ιδιοφυείς βιο-επιστήμονες, παλεύουν να επιβιώσουν και να σωθούν απ' την επίθεση των μοχθηρών Πανοσφαιριστών και των οργάνοχοιρων, διαγενετικών γουρουινών με ανθρώπινα όργανα.

*Με πνευματώδη διάθεση, αστείρευτη φαντασία και σκοτεινό χιούμορ, η βραβευμένη με Booker συγγραφέας Μάργκαρετ Άτγουντ μας παραδίδει το απρόβλεπτο, τρομακτικό, αλλά ταυτόχρονα ξεκαρδιστικό **ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** – τον συγκινητικό και δραματικό επίλογο της εμβληματικής τριλογίας.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13881

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η